

ikke været vor Mening, at det var Religionen eller Moraliteten, som vi vilde værne om; vi erkjende endog, at baade Religion og Moral ikke trænge til Menneffenes Beskyttelse; men vi troe, at Staten flyder sine Borgere og dem, som den tillader at dyrke Gud paa en vis Maade, at de faae Fred for denne Gudsdyrkelse, at de ikke foruroliges under samme, og det er for Borgernes Skyld, for Statens Roes Skyld, og ingenlunde af Hensyn til Religionen eller Moraliteten som saadan, at vi troe, at Straffen er nødvendig. Naar den høitagtede Minister har meent, at Folketirken burde nyde en særegen Beskyttelse, eller ialfald en særegen Omtale, da troer jeg ikke, at den Understøttelse, som Grundlovens § 3 omtaler, sigter til en saadan Understøttelse, til en særegen Bessjermelse mod Krænkelse udvortes fra; jeg mener, at Grundloven kun har tænkt paa den pecuniaire Understøttelse, fra Statens Side (Ja! Nei!), og jeg troer, at den Tolerance, som har bragt Kongen og det danske Folk til at vedkjende sig det Princip, at der her i Danmark hersker Troesfrihed, maa ogsaa bringe os til, at vi give et hvert Troesksamfund, som vi anerkjende som Troesksamfund, samme Fred i deres Gudsdyrkelse, som den, vi, der høre til Folketirken, forlange for os selv. Men vi, som høre til denne Kirke, skulle ikke, fordi vi ere de talrigste, som et Privilegium for os, forlange en større Ukrænkethed, end vi ville give de andre Religionssamfund, som Staten forøvrigt anerkjender. Naar der er foreslaaet, at Ordet „anerkjendt“ skulde ombyttes med „taalt“, da troer jeg ikke, at Forskjellen er saa stor; men de Vanskeligheder, som den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 5te Valgfreds (F. A. Hansen) har paapeget, kunne unægtelig opstaae, og jeg skal blot bemærke, at det af os valgte Udtryk er stemmende med det, som tidligere er brugt i vor Lovgivning, hvor man taler om de særegne Rettigheder og Forpligtelser, som tilkomme eller paahvile de enkelte Religionssamfund, der ere skile fra Folketirken. Den ærede Taler vil saaledes see, at i Værnepligtslovens § 6, hvor der netop tales om disse Forhold, staaer der ikke „taalt Religionssamfund“, men „anerkjendt“ Religionssam-

fund; jeg troer altsaa, at man kun skal holde sig til de Samfund, som Staten anerkjender. Dertil kommer, saavidt jeg erindrer, at Ordet anerkjendt netop er det os fra Landstinget overleverede Udtryk. Hvad det 2det Affsnit af den første af de foreliggende Paragrapher angaaer, om Offentliggjørelsen af et utugtigt Skrift, da mene vi, at netop disse Udtryk ere saa bestemte og betegnende, at Domstolene ikke komme i Forlegenhed, naar der bliver Tale om Anvendelsen af denne Paragraph. Det frembyder sig strax ved den allerimpleste Betragtning, om et Skrift kan fortjene Prædicat af utugtligt eller ikke, om der i det ligger en saadan Tilfidsættelse af Sædeligheds-hensynene, at det kan fortjene en saadan Benævnelse; derimod mene vi, at Udtryk, som de af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (F. A. Hansen) foreslaaede, nemlig „hvoreved Sædelighed og Blusfærdighed krænkes“ ere af en mere svævende Character, og at der er mange flere Skrifter, som kunne komme ind under denne Categorie end under den, som vi have foreslaaet at vælge. Jeg troer, at man i de Skrifter, som den Taler, der først havde Ordet i Anledning af disse Paragrapher, nævnte, netop kan finde Steder, hvoreved Sædelighed og Blusfærdighed kunne krænkes, men derimod troer jeg ikke, at man nogensinde vil gaae hen og kalde dem utugtige Skrifter, thi jeg troer, at der igjennem dem gaaer en saadan Agtelse for Sædeligheden, at man ikke vil besynde dem for at have lagt an paa at nedbryde den; men et utugtigt Skrift er jo netop det, som gaaer ud paa at nedbryde Sædeligheden, og som mangler Agtelse for den. Naar den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (F. A. Hansen) har meent, at den af ham foreslaaede Maade at redigere § 9 paa er at foretrække for vor, idet han mener, at der ved den vil opnaaes en langt større Bestemthed og Klarhed, da kan jeg ikke være enig med ham deri, og jeg troer, at naar man giver Loven, som man har meent skulde paaberaabes, hen til Folk at forklare, saa vil den være dem langt mere dunkel og utydelig, end det, som vi have foreslaaet. At denne Deel af Loven 6—21—2, 3, 4 og 7, netop